

N.F.S. Grundtvig "Papegøien og Skaden. (En Fabel.)"

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.3, oktober 2013

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1809 (SJ: 117)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 1

Teksten er etableret af Klaus Nielsen

Punktkommentarer og indledning er skrevet af Klaus Nielsen, redigeret af Jon Tafdrup

Textredigering er skrevet af Klaus Nielsen, redigeret af Johnny Kondrup og Jon Tafdrup

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning Johnny Kondrup

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:1095 |PS:145

Papegøien og Skaden.

(En Fabel.)

—
Mutato nomine de vobis fabula narratur.
—

- ¹ Der var engang en Papegøie,
Som havde lært med megen Møie
At abe Nattergale efter,
Og fløited nu af alle Kræfter.
|PS:146 Hver Fugl, som sig paa Sang forstod,
Det Krat, hvor Poppen skreg, forlod,

Og trøstede sig ved, at længe
Ei skringe slige Poppedrenge,
Naar ikkun Ingen hører til;
Thi høres er kun hvad de vil.
Da hopped frem en liden Skade,
Og raabte: Fugle! bier kun!
I maa ei Krattet saa forlade.
Den Sladderhank jeg hurtig stiller,
Og da I om en liden Stund
Skal høre ganske andre Triller.
De Fugle standsede i Vangen,
Ei for at høre Skadesangen;
Men kun fordi det dog er Løier,
At Skader rette Papegøier.

- 2 Den Skade fløi til Poppen hen,
Og sagde: hør, min kære Ven!
Og allerbedste Frænde!
Thi hvordan vi os sno og vende,
Man dog paa Maalet mærker let
Vi sprunget ud af samme Æt.
- 3 Dog, Skadesnak og Skadesang
Er mesten eet, og denne Gang
Var Snakken virkelig saa lang,
At det var Synd, Godtfolk at plage
Med Ord for Ord den at gentage.
- 4 Den demonstrerte grumme vigtig
For liden Poppedreng,
At han ei satte Nebbet rigtig,
Og havde ei det rette Sleng
Med Rumpen, samt at ikke saa
Han maatte flagre naar han sang,
|PS:147At helst Man skulde stille staa,
Hvis ei, dog gaa en sagte Gang,
Og ikkun lidt for Løier hoppe;
Thi flagrer Man kun først omkring,
Det ikke er saa let at stoppe,
Og før Man veed et Ord deraf
|A:1096Man flyver over Jord og Hav,
Som dog er en forbandet Ting,
Og strider imod sund Forstand.
- 5 “Du synger saamæn ei saa galt
Forresten, men det er fatalt,

At visse Andre, som kan bedre,
Just nu vil Sangens Muser hædre,
Og dersom du vil ikke tie,
Vil ingen Fugl i Krattet bie
Og altsaa ikke heller høre
Naar visse Andre Nebbet røre.
Derfor jeg grumme gerne vilde
Du skulde tie ganske stille!”

- 6 Den Poppedreng, som havde hørt,
Det ei just kommer an paa Fagter
Og ordenlige Rumpesving,
Naar efter Rang i Sang Man tragter,
Samt at det ingen hæslig Ting
Just var, ifald Man flyve kunde
Fra Krattet i den høie Luft,
Fandt altsaa sine gode Grunde
Til Latter, som ei kunde skade;
Men ogsaa til --- det Gud forlade
Den dumme snakkesyge Skade! ---
At tro han fløited lystelig,
Og blive ved med sine Skrig.

|PS:148 *Moral.*

- 7 Thi lære hver en Gundelach
At vogte sig for vandet Snak,
Hvorved forledes kan en Fürst,
Som efter Skjaldenavn har Tørst,
Til Skælden paa sin Recensent,
Som, skønt det ei betyder stort,
Er dog det Bedste, han har gjort,
Men og til mere Synd paa Prent,
Som Gud dog veed er Jammerskade
For mange smukke rene Blade!
- 8 End lære hver en lille Fürst,
Som efter Skjaldenavn har Tørst,
Han ei til Synd har mere Ret
Fordi han recensertes slet,
At skønt med Ret ad Gundelacher
Han ler, naar de om Konsten snakker,
Han dog fortjente dygtig Smæk
For alle sine dumme Kvæk,
Og alle sine tomme Triller,
Hvori han efterabe vil

En Øehenschläger og en Schiller,
Skønt ei hans Evne strækker til
Et ægte Kunstværk at begribe,
Langt mindre til et Sligt at give!

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.